

den i andre Byer er gaaet ned til 11, 12, 13 pCt., og der er ikke en eneste Indbygger, der mærker Trykket af denne Grundskat undtagen den Mand, der har erhvervet Grunden, og han vidste, at denne Skat paahvilede Grunden, før han erhvervede den, og havde derfor Anledning til at tage Hensyn til den.

Jeg ser derfor i Regeringsforslaget en Antydning af, at dersom det høje Ting vilde tage Forslaget op, kunde man lade meget af det Arbejde ligge, som er præsteret tidligere, og jeg tror for en stor Del til Unytte. Jeg tror, vi have været inde paa en gal Maade at behandle vore Skatte-reformer paa. Og jeg er da ikke i Tvivl om, at det høje Ting vilde kunne faa en Skattereform, som, hvis det andet Ting vilde vedtage den, vilde kunne udbrede en ganske anderledes Lykke og Glæde i den store Befolkning end den Skattereform, som nu er kommen op som Kommissionens Forslag. Men idet jeg taler om en Skattereform paa Grundlag af Regeringens Forslag, og det er jo den høje Regerings Forslag, vi have til Behandling, vil jeg gøre opmærksom paa, at Gammelskatten maa ikke og kan ikke blive ved at blive betragtet som en Prioritet i Ejendommene. Den højtærede Finansminister omtalte, at Hartkornskatten vilde blive en ny kommunal Gammelskat, men skulle vi have Grundskatter, maa de selvfølgelig rettes, efterhaanden som Forholdene forandres. Det kan ikke gaa an at sige til Jorden ude i Kommunerne: Du har en Gang en Hartkornskat, den beholder du. At sætte den til 16 Kr. eller 14 Kr. pr. Td. Hartkorn og sige: Nu begynde vi en ny Ejendoms-værdiskat, kan man ikke. Nej, vi maa have rent Bord. Vi maa sige: Vi ønske Grundskatterne bestemte helt igennem; vi have trængt til det længe, og naar Regeringen har anvist Vejen med en Ejendoms-skyld, saa synes jeg, at det, at den fast-sættes hvert tredje Aar, er en saa praktisk og saa god Vej at gaa, som tænkes kan, thi saa kan der ikke, naar der kommer en saadan Grundregulering, ophobes Gammel-skatter; saa falde de væk, saa faa vi aldrig det Spørgsmaal frem mere, men kun den ny Grundskyld, som vi fastsætte hvert tredje Aar.

Jeg vil imidlertid gøre den ærede Fi-nansminister opmærksom paa, at han i sin Ejendomsskyld er gaaet Landbruget lidt vel nær. Men jeg tror ogsaa at kunne sige, at det er ikke, fordi den højtærede Finansminister vil gaa Landbruget for nær, men fordi han vil tage Sigte paa den Ind-

tægtsskat, som ogsaa er foreslaaet, og vil fritage Landbruget for denne Indtægts-skat. Selvfølgelig kan der, naar der paa-lægges Grundskatter, ikke paalægges Grund-skatter paa Heste, Køer og Redskaber, det er umuligt. Vi kunne tage Jorden, Byg-ninger, mur- og nagelfaste Genstande som Objekter for Grundskatter, men et løst Inventarium som Redskaber ikke. Jeg tror ikke, jeg er i Uoverensstemmelse med den højtærede Finansminister. Vi maa lade Indtægtsskatten ligge, eller i alt Fald, hvis det er dette høje Ting om at gøre at faa denne Indtægtsskat, faa Byrden paa en anden Maade. Jeg er glad for dette For-slag, som den høje Regering er fremkom-men med, og jeg vil takke den for, at den trods den store Modstand, der har været mod, at den skulde fremsætte Forslag til en Skattereform, trods den store Lyd, der er kommen op om, at den skulde forholde sig tavs, dog har fremlagt i dette Ting et Forslag til en Skattereform, som peger hen paa, at nu er det Tid: Ville I have en Re-form af Grundskatterne, saa ere vi villige at gaa dertil. Jeg skal derfor anbefale det høje Ting at tage Regeringens For-slag nærmere under Overvejelse.

Estrup: Det maa efter min Mening absolut være en Fortalelse — thi ellers er det en kolossal Overdrivelse — naar det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) lige over for den højtærede Fi-nansministers Forslag vilde gøre gældende, at Finansministeren mangler Syn for, hvad der er den store Befolknings Ønsker her til Lands. Han angav det endogsaa saa-ledes, at i det mindste — saa vidt jeg hørte — $\frac{9}{10}$ af Landets Befolkning ønskede en Reform, og efter hans Forstaaelse gik Ønsket ud paa, at den parlamentariske Kommissions af Folketinget godkendte Forslag skulde gennemføres. Det var Øn-sket. Naar jeg betegner det som en i hvert Fald kolossal Overdrivelse, er det, fordi det ærede Medlem dog maa vide, at, om det end er et saa almindeligt udbredt Ønske i Landbefolkningen, at der maa ske en Forandring, en Reform i den Retning, som kunde give dem nogen Erstatning for de store Tab, den store Modgang, Nedgang i de økonomiske Forhold, som de sidste Aar have bragt denne Befolkningsklasse — er det hos den anden, omtrent den halve Del af Befolkningen, som ikke er knyttet til Jorden, ikke har Interesse i Hartkornet, et lige saa almindeligt Ønske, at der ikke maa blive noget af det. — Naar det ærede Medlem endvidere bragte